

OBĚŽNÍK č. 76Střídání v emigraci.

Pod dojmem vánočních svátků i vzpomínek na domov se i tentokráte zamýšlíme nad tím, co život v uplynulých dvanácti měsících přinesl, jaké závěry pro další práci v exilu přijmout.

Je nesporné, že tento rok nebyl pro demokratický exil snadný. Hluboce se ho dotkly četné znepokojivé jevy, s nimiž se v tomto rozvráceném světě - na Západě i Východě - setkáváme. Hospodářská deprese, ideový chaos i horečné zbrojení, četná válečná ohniška v různých částech světa i potlačování svobody a lidských práv v zemích, odkud jsme museli odejít. To vše nemohlo nepoznamenat náš život a neovlivnit naše myšlení, zatížené již z minulosti sklonem k pesimismu.

Ani toto zjištění však nemění nic na skutečnosti, že i v uplynulém roce zaznamenal vývoj řadu pozitivních prvků a přinesl nové naděje. Zanysleme se tedy alespoň nad třemi faktory, jejichž působení není možno považovat v rámci čs. exilu jen za přechodné:

Je to především mohutné lidové hnutí v Polsku, které otřásl celým komunistickým táborem a ukázalo i nám, že naděje na návrat do vlasti dosud neumřela. I když zápas polského lidu zjevně ztrácí perspektivu, již dnes nám z něj plyne přinejmenším jedno poučení: že totiž masové hnutí nemůže organizovat skupina intelektuálů, navíc sama poznamenaná "totalitní minulostí", jak je tomu v případě našich "přátel" ze skupiny Listy. Tím spíše musí každého zasvěceného pozorovatele udivit, že PELIKÁN, MLYNÁŘ a jim podobní jásají nad protestním hnutím polského lidu, aniž by jen na okamžik připustili, že je namířeno proti stejnému režimu, který i oni za svého působení v Československu ponáhli budovat. Pro nás, stejně jako pro polský národ, platí že

ti, kteří se v minulosti těžce zkompromitovali, nemohou stát na vedoucích místech v obrodném procesu.

Z toho plyne druhý významný jev uplynulého roku, jímž je skutečnost, že se zcela logicky prohloubila izolace bývalých komunistů, sdružených ve skupině Listy. Demokratický exil - nimno pátera OPASKA, TIGRIDA a několika dalších kolaborantů z Mnichova - již není ochoten si s nimi sednout k jednemu stolu. To vyplývá jak z prohlášení četných představitelů demokratických složek exilu tak i ze stále většího počtu článků, které v exilovém tisku na toto thema vycházejí.

To by také nemělo nikoho překvapit : stačí jen si položit otázku, čím nám vlastně chtějí "bývalí soudruzi" imponovat ? - "pražským jarem"? Dubček, Mlynář a spol. přece nebyli v 68. roce nositeli pokrokových tendencí, od nichž si celý národ tolik sliboval. Naopak, oni chtěli režim, v zájmu jeho záchrany, pouze reformovat.

- Snad Mlynářovým podpisem moskevského protokolu o okupaci Československa? Na to už reagovaly jiné osobnosti v exilu a my můžeme jen opakovat : za podobný čin byl Hácha odsouzen celým národem - Mlynář se nestydí na tom ještě po letech vydělávat! - Nebo snad Chartou? Vždyť právě nyní, ve srovnání s masovým hnutím v Polsku, se Charta jeví jako uzevřená společnost několika odvrhnutých, komunistických intelektuálů, kteří si hráli na politiky a o spojení s lidem se vůbec nepokusili! Nepřipusťme proto, aby se nyní pletli do akcí, připravujících vznik svobodných odborů.

- Nebo máme být nadšeni jejich styky s Čínany? Plné podhození máme přirozeně pro čínskou zahraniční politiku, ale je podivné, že do Číny nejezdí již jen Pelikán a Mlynář, ale i Hejzlar, Müller, Janouch, Šik a podobní "demokrati". Že by si Čínané zvali do země zcela nezištně své politické odpůrce, se nám ani nechce věřit.

- A o stycích Mlynáře a spol. se Sudeťáky již bylo napsáno dost. Je tedy možné se divit, že demokratický exil s těmito pány jakoukoliv spoluprací odmítá?

Na tento odpor proti několika vydržovaným prominentům však navazuje třetí charakteristický rys současného exilu, a to je diferenciace v řadách těch, kteří proti pražskému režimu aktivně bojují. Stále ostřeji se vyhrocuje fronta proti "starým" - Tigridovi, Pelikánovi, Mlynářovi a podobným - kterým již chybí nadšení, přesvědčení, kteří doslova parazitují na rozporech Západ - Východ a shrabují tučné prebendy, aniž by je příliš zajímalo, jaké výsledky jejich práce přináší. Jejich jediným cílem je udržet se na výsluní a tomu podřizují vše. Neváhají obětovat Kavana, na něhož přenesli celou odpovědnost za jednu nezdařenou jízdu kamionu a aby chránili sebe, odhodí léta jeho poctivé práce, kvůli níž ani nedostudoval. A aby ho opravdu existenčně znemožnili, neváhali intervenovat i u jeho pařížských přátel z OCI a na zastupitelském úřadu Číny. To jediné, co Kavanovi ze spolupráce s Tigridem a Pelikánem dnes zbylo, jsou dluhy Palach Pressu ve výši 12.000,- liber. Jsme zvědaví, kdo je zaplatí.

Kavan však není jediný, od něhož se naši "velikáni" odvrátili. Stejně odmítavě se chovají i k Tesařovi, který přinesl do exilu bohaté zkušenosti z činnosti v opozici i nové myšlenky k podchycení masového hnutí doma. Podobný nezájem stihl i Kyncla, Kotase a další, kteří by mohli svým elánem a novými metodami práce ohrozit jejich privilegované postavení u finančních zdrojů. Tigrid a Pelikán jdou dokonce tak daleko, že se přiživují i na práci domácího odboje, že podporují jednotlivé složky jen do té míry, aby zůstaly na nich závislé a že všemi prostředky se snaží zabránit, aby ti, co platí, došli k poznání, že oni jsou vlastně jen zbytečným mezičlánkem.

A k podobnému tříbení dochází i v domácím hnutí odporu. Hájek, napojený na Tigrida a Pelikána, může zůstat v "pasivní opozici" ještě 10 let, neboť pravidelný přísun peněz ze Západu má zajištěn a o víc mu již asi nejde. Ale jiný pohled na svět má Šabatová, Uhl, Kyncl, Havel a další, kteří svými obětmi - tedy něčím, co "vyvolená" část exilu nikdy nepoznala - vytvářejí předpoklady pro konečné vítězství. Více než kdy jindy je jasné, že ne Mlynářova a Hájkova Charta, ale široké masové hnutí, organizované ve svobodných odborech a politických stranách, mohou

O B Ě Ž N Í K č. 79
=====

Všichni jsme demokrati.

Heslem našeho demokratického exilu po prosincových událostech v Polsku se stalo ještě výrazněji slovo SOLIDARITA.

Většina demokratického exilu podpořila bratry Poláky velmi aktivně na protestních shromážděních i finančními sňrkami. Opravdu "zvláštní" duchovní útěchu však poskytla "skupina LISTY," která 13. prosince 1981 vydala "Prohlášení k událostem v Polsku". Rodilí komunisté se nezapřeli ani tentokráte a jejich zažitá komunistická ideologie se opět projevila v celé své kráse. Jak jinak si totiž vysvětlit, že v textu krátkého prohlášení této skupiny je důraz položen na následující "tvrzení":

"Snaha zajišťovat "pořádek" prostřednictvím vojenské diktatury je stejně nebezpečná v Turecku, Latinské Americe, Jižní Korei jako v Polsku".

"Solidarita s těmi, kteří proti vojenským diktaturám a proti militarizaci bojují se nesmí zastavovat na hranici sovětského bloku".

Soudný čtenář si jistě klade otázku proč se zde srovnává ne-srovnatelné a proč se odvrací pozornost od hlavního, tj. od Polska. Na čí objednávku pánové HEJZLAR, MLYNÁŘ, MÜLLER, PELIKÁN a REIMAN vydávají takováto prohlášení a komu tím vlastně slouží?

Kulturnost a etiku ze svého veřejného konání a počínání již naprosto vyřadil Luděk PACHMAN.

Exilový časopis SLOVENSKÉ ZPRÁVY, který vydává Slovenská národní rada v zahraničí vycházející v Mnichově otiskl ve svém prosincovém čísle z r. 1981 článek pod titulkem "Česká mafie?" V článku Dr. T. WIEGANDA se uvádí, že ve Spolkové republice Německa byla vytvořena tzv. "Konzervativní akce". Pozoruhodné je na celé věci to, že jejím předsedou byl zvolen, nebo jmenován bývalý komunist a šachový mistr L. PACHMAN. V rozhovoru s tiskem 24. listopadu 1981 v Mnichově PACHMAN prohlásil, že hlavním cílem organizace je obrana Německa. Hovořil dále o vlastenecké povinnosti a o zakládání sdružení občanů, která by byla nasazována proti narušitelům práva.

Podle sdělení mnichovského MERKURA z 25. listopadu 1981 proběhly již rozhovory s majiteli maloobchodů na berlínském Kurfürstendammu, kteří zejména trpí důsledky nepokojů o tom, jak se s pomocí přátel chránit před těmi, kteří násilí páchají. Autor článku klade otázku. Co to má znamenat? Potřebuje Spolková republika Německa pro svoji vnitřní obranu dobrovolné pomocné skupiny a k tomu L. PACHMANA?

Spolková republika má dostatečný počet policejních sil, které jsou spolehlivé a schopné udržet pořádek a prosadit právo. Stavět civilní občany proti civilním občanům může být za určitých podmínek počátek revoluce. Obáváme se zda L. PACHMAN s pomocí jistých německých kruhů nehraje nebezpečnou hru. Nevzniká zde česká mafie, která ve Spolkové republice hodlá vyvolávat neklid a násilné činy? Autor končí výzvou, že by již bylo na čase, aby politické kruhy ve Spolkové republice, které PACHMANA politicky, morálně a finančně podporují učinily konec jeho extravagacím.

Zbývá dodat, že o naprosté dekadenci počínání L. PACHMANA švédčí mimo jiného také jeho nechutné tahanice s lesbičkami a homosexuály při jeho nedávných tzv. veřejných vystoupeních v Münsteru.

V demokratickém exilovém tisku se právem ozvaly kritické hlasy na adresu Pavla TIGRIDA proti jeho trvalým snahám o vytvoření "Národní fronty v exilu". Z tohoto hlediska zejména vynikla tisková konference konaná 2. listopadu minulého roku na půdě laické katolické organizace "OPUS BONUM" v Mnichově. Na konferenci vystoupili vedle TIGRIDA J. PELIKÁN, dr. Zd. MLYNÁŘ a J. LEDERER. Opravdu zajímavá sestava. K vrcholům produkce patřilo vystoupení P. TIGRIDA a jeho slova:

".... a musíme našim komunistickým přátelům, kteří zde sedí poděkovat".

Patří tento Tigridův dík také za komplikace, které mu tito jeho přátelé komunisté soustavně působí?

O B Ě Ž N Í K č. 81Sjezd zahraničních komunistů skupiny L I S T Y.

Ve dnech 6. - 7. března 1982 se v Miláně konalo shromáždění komunistů v emigraci, spolupracovníků tzv. "skupiny LISTY" /PELIKÁN, MLYNÁŘ atd./.

Charakteristickým rysem tohoto jednání byly především jeho slabá připravenost a improvizace. Z úvodních referátů mělo mizernou úroveň zejména vystoupení MLYNÁŘE, který si v tomto komunistickém kroužku zahrál na odborníka na polskou problematiku. Na přímé vystoupení dalších "expertů", jako je např. A. MÜLLER, již ani nezbyl čas. A tak se nelze divit, že většina účastníků byla silně zklamána.

Demokratický exil však jistě bude zajímat, že PELIKÁN a jeho družina neopomněli zaslat přátelský dopis vedení Italské komunistické strany a ocenit její činnost. Na shromáždění byla mimořádná pozornost věnována zlepšení reklamy "skupiny LISTY" a v souvislosti s tím uvažováno, zda skupině prospívá, že její časopis je tribunou bývalých pracovníků čs. rozvědky. V této souvislosti by bylo zajímavé u řady přispívatelů LISTŮ zjistit, nebo se jich přímo zeptat, u které instituce v Praze mají uloženy svoje kádrové dotazníky, event. žádosti, ve kterých nabízejí svoji pomoc.

Organicky na zmíněné skutečnosti také navazuje pokračování námlov těchto komunistů s komunisty v Číně. Tentokrát v sérii návštěv Číny pokračovali známí "experti" ze zkrachovaného PALACH PRESSu, KAVAN a KYNCL.

A tak se místo komentáře vnucuje staré české přísloví: "Vrána k vráně sedá, rovný rovného si hledá".

V exilovém tisku byly zveřejněny informace o připravovaném V. Jubilejním sokolském sletu ve Vídni ve dnech 2. - 5. července 1982.

Předsednictvo Ústředí československého sokolstva v zahraničí v této souvislosti upozornilo na řadu závažných okolností, za nichž se tato národní slavnost koná. Mezi nimi na předním místě pronásledování a umlčení SOKOLA v Československu.

S touto skutečností ostře kontrastuje zájem bývalých komunistů o využití Sletu a dalších exilových akcí, které proběhnou v jeho rámci k vlastním zájmům. Přitom je obecně známo, že PELIKÁN, MLYNÁŘ, HEJZLAR a další se ve svých komunistických funkcích a v tzv. Akčních výborech mimořádně pilně podíleli i na pronásledování Sokolů. Nemají opravdu ani kapku studu. Hodlá k tomu demokratický exil trpně přihlížet?

Více než nepoučitelný je P. TIGRID. Přesto, že mu spolupráce s bývalými komunisty vždy přináší jen velmi nepříjemné následky, nehodlá se obejít bez jejich služeb.

Důkazem toho je tisková beseda v Paříži, která se konala počátkem měsíce března t.r. ke knize P. TIGRIDA "Dělnické bouře na Východě 1953-1981". TIGRID si pro tento účel vybral za společníka bývalého komunistu a vysokého funkcionáře v Československu A. LONDONA a výsledek byl opět žalostný. Účastníci besedy nevěnovali vůbec pozornost TIGRIDově knize, ale silně kritizovali LONDONA.

V tomto případě zřejmě platí jiné staré přísloví:

"Komu není rady, tomu není pomoci".

OBĚŽNÍK č. 84

Sbírání motýlů.

V exilovém kulturním čtvrtletníku "OBRYŠ" vydaném v Mnichově v červnu 1982 v článku "DESET LET OPUS BONUM" přiznal autor pod zkratkou /mk/ pravý účel celoexilových každoročních setkání, pořádaných touto katolickou laickou organizací, tj. "...hledat a nalézat to, co.... všechny spojuje". Řečeno jinými slovy probíhá na půdě OPUS BONUM pokus vytvářet a pěstovat jakési účelové sjednocení, chcete-li alianci, jistých exilových proudů s komunisty ze "skupiny LISTY".

Je zcela přirozené, že komunisté nepřistupují k těmto aliančním snahám jako pouhý pasivní element, ale sledují vlastní cíle. A tak jsou v tomto procesu zcela logicky komunisté ještě hlouběji integrováni do exilu a posilován zde jejich vliv. Zcela přirozené je dále neblahé indoktrinační působení komunistů. Tento vliv je již dokonce velmi silný u jejich partnerů, v táboře těch, kteří politickou spoluprací s komunisty obhajují.

Svědčí o tom mimo jiného i porušování demokratických pravidel diskuse. Argumenty nahrazují nadávkami. Odpůrci politické spolupráce s komunisty jsou podle nich - "užiteční idioti" pražského režimu, političtí puritáni, exiloví dogmatici a rádobykritičtí tlachalové. A tím je vše vyřízeno!

Nechceme postupovat stejným způsobem a například pojem užitečného idiotismu obracet proti těm, kdo ho použili. Klademe jim proto věcné otázky.

Máte za to, že aliance s komunisty si zaslouží obhajobu s pomocí Písma a biblické argumentace, jak to činí představitelé "kulturní" exilové organizace OPUS BONUM ve svém "Prohlášení ke kritikám" uveřejněném v Národní politice č. 4 z roku 1982?

Opravdu si OPUS BONUM slibuje - jak se v jejím prohlášení uvádí - od zasloužilých reprezentantů komunistického režimu, přínos pro současnou křesťanskou sociální nauku ?

Máte opravdu za to, že politické spojenectví s komunisty skutečně prospívá demokracii ?

Máte za to, že již neplatí Masarykovo " s komunisty nikdy" ?

K neblahé hře ve vztahu k sudetským Němcům se opět propůjčila jistá část čs. exilu. Konkrétně pánové SKALICKÝ a LEDERER, kteří se aktivně účastnili Spolkového zasedání Ackermann Gemeinde v Linburgu 28.-30.7.1982. SKALICKÉHO přitom přijímali jako reprezentanta z Říma sudetští bosové STINGL, OLBERT a další. Měl k tomu SKALICKÝ z Vatikánu mandát, anebo se cítí k reprezentování sám povolán ? LEDERER propagoval "Versöhnung", neboli smíření. Jistě si přitom všiml, že celková atmosféra a zaměření shromáždění se smířením silně kontrastovala. Pokud jde o záležitost reprezentace LEDERERA - ko- ho vlastně zastupoval ? Obdržel mandát od "skupiny LISTY" na shromáždění v březnu v Miláně ? Nebo byl v delegaci se SKALICKÝM za Řím ? Možná také, že suploval či nahradil "přítele" PACHMANA.

V exilu se hovoří o tom, že Zdeněk MLYNÁŘ /bývalý tajemník ÚV KSČ a entomolog/ s vehemencí usiluje o rozšíření své sbírky motýlů. Nedávno totiž navštívil USA a na řadě je nyní komunistická Čína. I když žádná zpráva z jeho cest nebyla zveřejněna, soudíme, že v řadách exilu by celá záležitost neměla být zlehčována. MLYNÁŘ je přece ten "nejvhodnější a nejповolanější parlamentář" pro náš exil.